

JOVICA ĐURĐIĆ

LEPO JE BITI KOD KUĆE

Ars POETICA

JOVICA ĐURĐIĆ
LEPO JE BITI KOD KUĆE

BIBLIOTEKA DEČIJE OČI

Knjiga 2

Urednik
Ranko Pavlović

Recenzent
Slobodan Stanišić

Likovni urednik
Mirko Mrkić Ostroški

JOVICA ĐURĐIĆ

LEPO JE BITI
KOD KUĆE

Ilustrovaо
ZVONIMIR ZVONE KENDJEL

Beograd, 2008.

Copyright © "Ars Poetica" i Jovica Đurđić,
Beograd, 2008.

*Svi su odrasli jednom bili deca.
Ali se malobrojni toga sećaju.*

Antoan de Sent-Egziperi

BOGATSTVO PESNIČKIH TEMA

(*Mala razmišljanja o knjizi „Lepo je biti kod kuće“
Jovice Đurđića*)

Mlado čitalište uvek je željno susretanja sa novim delom nekog od svojih pisaca. To je logičan postupak onih koji vole knjigu i rado se prepuštaju druženju sa njenim stranicama. Ako su pisca već sreli ranije, tim bolje, čitanje podseća na susret sa starim prijateljem. Ovo je utisak koji se nameće čitaocu, bez obzira na uzrast, pri čitanju nove knjige pesama Jovice Đurđića. Maštom, inventivnošću, raznovrsnošću tema i motiva, prikazuje se mladom čitaocu kao stari drugar kome se, pri susretu, uvek može istinski obradovati.

Poznat i kao uspešan pisac knjiga za odrasle, Đurđić u ovom ostvarenju nepokolebljivo ostaje u svetu detinjstva, kreće se među svim onim stvarima koje to životno doba čine bogatijim. Razmaštan i razigran okreće se svim onim stvarima koje čine suštinu ranog životnog doba čija je odlika igra.

Naslovi odeljaka, a ima ih pet, predstavljaju jasno autorovo usmerenje: „Ljupke kajsiće“, „Deda za navijanje“, „Ana neće da spava“, „Tri pingvina, tri pufnice“ i „Mala čajanka“. Tematski različiti, osmišljeni su sadržajima koji čine zaokružene celine. Sve se odvija u kruugu porodičnog kutka, dvorišta, avanture, prvih nemira uz neobične priče o čaju. Deci prepoznatljivo i blisko,

nema mudrolija uvijenih u teške, mladima neprepoznatljive reči, metafore su zaokružene i jasne. Misli su iskazane tečno i precizno a stihovi duhoviti i pažljivo osmišljeni.

Ostvarenje iz prvog odeljka „Lepo je biti kod kuće“ (što je ujedno i naslov cele zbirke) predstavlja noseću pesmu, temelj Đurđićeve poetike. Ona sadrži potpunu sliku detinjstva, većitu želju za bekstvom iz zatvorenog prostora. U harmoniji dobro organizovane porodice, suština življenja je u topoti kućnog druženja, kud god da se podje povratak kući je uvek najlepši. Jedino dečak, junak događanja, jedva čeka da izjuri napolje gde ga mami čarolija slobode, trčanja i igre.

Drugi odeljak „Deda za navijanje“ samim naslovom govori o sadržaju. Uz raznoliki tematski odabir, što je - kako je rečeno - karakteristika čitave zbirke, ovde se uz Deda Mraza, Indijance i gusare, junake svih detinjstava, ističe još jedan – rođeni deda. Poetski je oduvek bila zanimljiva tema ta čudesna ljubav između dede i unuka, koja po snazi spada, svakako, među najače čovekove emocije. U pesmi deda se bavi svojom igračkom zidnim satom postajući tako i sam deda za navijanje:

Deda za navijanje baš je fora!
Zamenio bi ga i unuk malo.
Zašto samo on to raditi mora
I unuku bi to lepo pristajalo...

Na prvi pogled treći odeljak „Ana neće da spava“

obuhvata stihove prvih nemira, što je samo delimično tačno. Lirska osećanja su ovde proširena od onih u kojima je pesnik zaljubljen u Milicu toliko da ni pesmu ne sme da joj pokaže, preko Anine nesanice kojoj je kriva ljubavna idila na malom ekranu, preko ljubavi lepe tetke i markantnog Manojla koji osvaja dečakove simpatije ponašanjem kojim ispoljava razumevanje detinjstva. Ipak, svi su izgledi da je u ovom odeljku pesma koju bi svaka antologija stvaralaštva za mlade mogla poželeti. Naslov glasi „Stara pisma“, a već prva strofa otkriva filozofiju života nekih prohujalih, lepih vremena:

Kose sede, pomalo već gluva,
U dubini škrinje žute, stare,
Baka još s velikom pažnjom čuva,
Dedina pisma kao da su pare...

Četvrti odeljak je pravi mali pesnikov zoo vrt u kome se druže divlje i pitome životinje gde pesnik koristi priliku da ispolji svoja osećanja nežnosti, pažnje i ljubavi prema svetu i životu koji nas okružuje. U prvoj pesmi po kojoj odeljak i nosi naslov, pingvini, ljupki kao kućni ljubimci kasne u školu, a objašnjenje je:

A oduvek je znano: pingvini sneg vole
Više od svega, čak i od škole.

Ali pesnik se neće zadržati na Antarktiku već nastavlja kroz šume i polja gde će se družiti sa vukovima,

mravima i mravojedima ali i miševima, mačkama, ovcama... Sve je zaokruženo u jedinstven ciklus pesnikovog izmaštanog, deci bezbednog i zanimljivog dvorišta.

Završni, najneobičniji ciklus „Mala čajanka“ obuhvata pesme o bilju od koga se pripremaju čajevi. Od kamilice do majčine dušice, mirišu ove strofe prijatnim mirisima bakine starinske kuhinje, dobrodoše kad se pojave kijavice ili malo grebanje u grlu. Među svim zdravim napicima odskače pesma o lipi, koja traje cele godine, a veoma se efektno završava:

Sneg zasipa krov i strehu,
U dan beo i tih
I kao u dalekom ehu –
Lipa ulazi u stih.

Eto, poštovani čitaoče, pisac ovih redova prelistao je u vašem društvu celu knjigu, odabravši poneki stih koji mu se posebno dopao. Sad je na vas red, pročitajte i odaberite, najlepša potpora ove poezije biće ako izabrete neke druge, vašem osećanju poezije bliže stihove. Time ova zbirkica pesama samo dobija na vrednosti.

Pesniku Jovici Đurđiću želimo mnogo uspeha ne samo sa ovom knjigom već i sledećim izdanjima. Nadamo se da nećemo dugo čekati do nove knjige koja će, kao i ova, zauzeti svoje mesto u dečjim sobama, gde će uz igračke, biti omiljen, svakodnevni drugar.

U Beogradu, 6. 04. 2008.

Slobodan Stanišić

LJUPKE KAJSIJE

CVETNI SNEG

Oslušni šta s cvetne grane vele
Kroz romor i zuj vredne pčele.

One javljaju nešto vrlo bitno:
Mirisno proleće stiže hitno.

Ispratili smo sneg i Belić Smeška,
Smeška se proleće, ne, nije greška.

Sad smo sigurni, tu sumnje nema:
Cvetni je sneg na krošnji badema.

Zastani načas i ovu lepotu čuj:
U granama kajsiye pčelinji zuj.

LJUPKE KAJSIJE

Ne postoji ništa lepše,
Meni draže ni milije,
Nego kada u proleće
Cvetaju ljupke kajsije.

Ko princeze dražesne,
Obučene u bele nošnje,
Osmehuju se radosno
Njihove bujne krošnje.

Ko uspavane lepotice,
Raskošni beli buketi,
Ozaren srećom čovek
Dobije želju da poleti.

Zagrli i uz njih privine,
Zahvali dedi il tati,
Što tu davno ih posadi
Da nam celi vrt pozlati.

U jutro ili veče kasno,
Kad se tama zgusne,
Na svaku od tih latica
Rado bih spustio usne.

NEBESKE PČELE

Zvezde su sjajne nebeske pčele,
Bezbrižno se nebom razletele.

Pa nam se odozgo s nitima zračka
Svaka čini ko najlepša značka.

Dok ležim tako nauznak u travi,
Često mi se želja mota po glavi:

Da u predvečerje jednog letnjeg dana,
Poletim u vis sred zvezdanog bezdana.

Nisam baš ni u čemu pčelama sličan,
Pa tako ni letenju u nebo vičan.

Zato će sa mnom da leti i Krstivoje –
Letenje do zvezda lakše je u dvoje.

SVAKE GODINE POČETKOM PROLEĆA

Naša je radost uvek sve veća i veća,
Nekako svake godine početkom proleća.

Kad mine hladna zima duga kao vek,
A tiho ispod snega nasmeši kukorek.

Kukurek je važan, on je stvarno neko,
On tako javlja da proleće nije daleko.

A kad još procvetaju bademi i kajsije,
Sve postane svetlijе i s više energije.

Tada sve zablista i ružne stvari izgube,
Dečaci se u devojčice do ušiju zaljube.

LEPO JE BITI KOD KUĆE

Lepo je otići u Pariz,
Na more u dane vruće,
Po povratku mama kaže:
LEPO JE BITI KOD KUĆE.

Lepo je putovati svetom,
Ujaku je to moguće,
Al' čim se vrati, poviče:
LEPO JE BITI KOD KUĆE.

Otac celu noć dežura,
A zorom u samo svanuće,
Još s vrata prošapuće:
LEPO JE BITI KOD KUĆE.

Ptica kruži nad šumom,
Krilima maše i cvrkuće,
Čim u gnezdo sleti, zapeva:
LEPO JE BITI KOD KUĆE.

Kod mene i nije baš tako.
Ja imam želje goruće.
Stalno bih hteo napolje –
LEPO JE BITI VAN KUĆE.

LIPE U ZMAJ JOVINOJ

Ranku, on zna

Kad dođe jun i procvetaju lipe,
U prelepoj ulici pesnika Zmaja,
Prošetamo zaneseni dok mirisi sipe
I odednom se setimo zavičaja.

U Novom Sadu, tom lepom gradu,
Pesnici stignu ko na paradu.

Kad dođe jun i lipe se pozlate,
Svake godine ko na hodočašće,
Odasvud pesnici do Zmaja svrate
I na svakog od njih malo peluda pašće.

U Novom Sadu, u kasne ure,
Mirisi lipe ko iz česme cure.

Kad dođe pesnički dugo čekani jun,
Često sam miris tih lipa i ja disao,
Uz toplo veče zvezde i mesec pun
Na lipe u mom kraju odluta misao.

U Novom Sadu, kad dođe jun,
Pesnici s decom sednu u čun.

Pa plove zajedno svaki trenutak,
Ozareni srećom u sunčevom sjaju,
Zamiriše Zmajeva i svaki kutak
Ko nekad lipe u mom zavičaju.

KIŠOBRANI

Baš su usamljeni šareni kišobrani,
Zaboravljeni u kući, sasvim po strani.
Oni kao da zimskim snovima spavaju
I ništa drugo pametno raditi ne znaju.

Čim kiša poškropi, oni se rascvetaju,
Pa u raznim bojama ulicom prošetaju.
Kišobrani maleni i oni veliki ničice,
Polegnu ulicom ko vesele ptičice.

Jednog dana dva kišobrana pospana,
U ruke je brzo uzela prelepa Ana.
Zašto dva? Valjda da ne ostanu sami –
Jedan je za Anu, drugi treba mami.

Ana sada mora baš brzo potrčati,
Jer kiša počinje sve jače i jače padati.
Mama je otišla rano za sunčanog dana –
Kiša će probuditi dva lenja kišobrana.

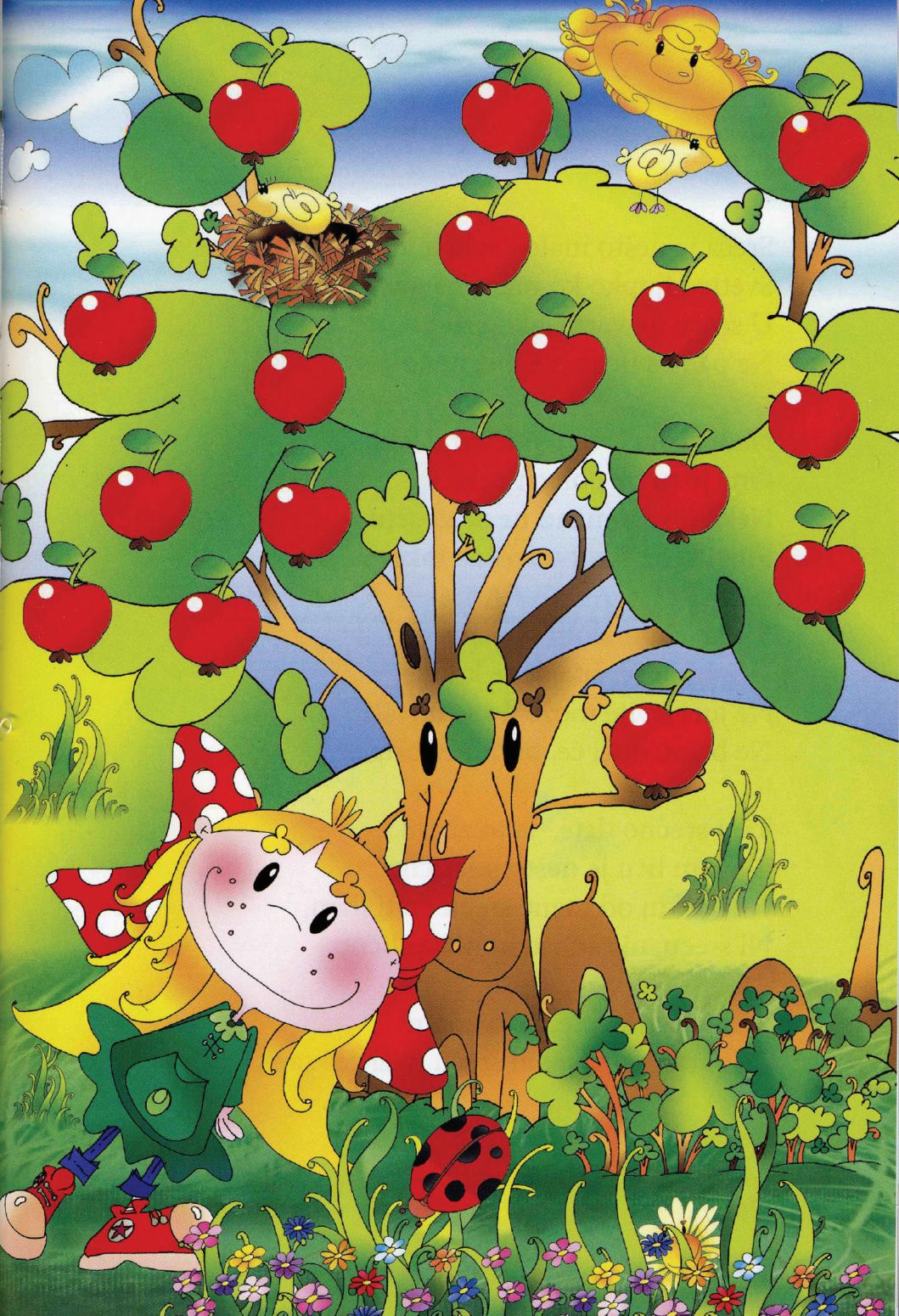
KAD JABUKA ZAMIRIŠE

Kraj je leta, još se gore smeši
Jabuka čarobnoga mirisa,
I pre nego što konačno reši,
Da poleti dole put ambisa.

Rumena i zrela oko Gospe,
Još je gore vrh zelenih grana.
Ona će slast svoju da prospe,
Tek kad stigne do mog dlana.

Dodji, deda, reši ovu muku!
Ti si velik ko iz bajke džin.
Uberi je i stavi mi u ruku,
Da se sladim ko gospodin fin.

Lako je velikima, oni se slaste.
Deda se protegne kad god se seti.
Unuku je teže, dok ne poraste –
Jedino da je ptica, pa da poleti.

SREĆA

Sreća je nešto malo i vrlo lepo,
Svetlo i ljupko ko mamine oči.
U sreću ne veruj lako i slepo,
Ne pada s neba, ne lije, ne toči.

Nađi svoju sreću, ptičicu u letu,
Ona je tu na dohvat ruke.
Neka ti srce nikad ne oseti setu,
Plovi kroz život u srećne luke.

Sreća je u malom i to shvati.
Uči, igraj se, čitaj lepe knjige!
Ne juri je, ne može da se uhvati,
Ne brini, doći će, budi bez brige.

Ti si srećno dete, ja to znam.
U tvom licu je nešto poetično.
Ne očekuj od mene sreću da ti dam,
Ni sreću, ni radost, ni ništa slično.

Ti si srećno dete, to ja znam
I siguran sam, svoju sreću naći ćeš sam.

DEDA ZA NAVIJANJE

BAŠ JE LAKO DEDA MRAZU

Baš je lako Deda Mrazu,
On uvek ima snežnu stazu.
Danas je nama mnogo teško,
Istopio se Belić Sneško.

Sneg baš kao da ne ume,
Da zabeli polja i šume.
Padajte pahulje ko bele zvezde
Da sanke niz breg opet jezde.

Neka lete, lete leptirice snežne,
Da nam zarumene obraze nežne.
Padajte pahulje što više dole,
Zatrpajte put do naše škole.

Lako je Deda Mrazu iz Laponije,
Kod njega nema snega da nije.
Da hoće i kod nas stalno da pada,
U školu ne bismo išli nikada.

DEDA I PROLEĆE

Čim ode februar, tu kraj puta,
Primeti deda tri cveta žuta.

Na bregu više snega nema,
Ali se bele cvetovi badema.

Nazad se laste opet nama sele
I zuje prve zlaćane pčele.

Proleće u zeleno oblači šume,
Odahnu i deda od svoje reume.

IZAĐI BABA, BOKCA TI TVOGA,
LAKŠE SE DIŠE, NEMA NI SMOGA.

IZAĐI BABA, VIDI TU LEPOTU,
RADUJ SE PROLEĆU I ŽIVOTU.

DEDA ZA NAVIJANJE

Dedi je to važan trenutak.
Kao i mnogo puta ranije,
Otvara taj čarobni kutak –
Stari zidni sat da navije.

Ođednom, u neko doba,
Utihne poznati udarca bat.
Čudno nam izgleda soba,
Tika-taka ne otkucava sat.

Malom ručicom, ko od zlata,
On pokrene zastalo srce ure,
Pa nam je kuća ko palata –
Tiho minuti i sati opet cure.

Deda je mnogo važan u kući
On je general sata postao.
Zahvaljujući njemu on će tući
Da dede nije, on bi već stao.

Deda za navijanje je baš fora!
Zamenio bi ga i unuk malo.
Zašto samo on to raditi mora,
I unuku bi to lepo pristajalo.

GUSARI

Gusari i njihove brze lađe,
Uvek su spremni za drske krađe.
Nikad se ne zna šta će da čine,
Kad banu iznenada sa pučine.

Dok bura bije i kiša lije,
Pljačkaju gradove i galije.
Pa s palubama punim blaga,
Nestanu brzo bestraga.

I kad su mirni i dobri se prave,
Njihove su pojave pune strave.
Mrtvačke glave, marame crne,
Od toga svako malo protrne.

U dane žarke, kad ne čine čarke,
Vešto se penju na visoke katarke.
Ni tada se ne zna šta im je na umu,
Dok svoju samoću utapaju u rumu.

A u stvari ti strašni gusari,
Kao da su moji dobri drugari.
Dok oštra bura talase ruši,
Osluškujem more, naćulim uši.

Bilo bi dobro, naravno zna se,
Da se gusari u mom krevetu skrase.
I u ovo veče, olujno i teško,
Odlože sablje ko u vreme viteško.

Neka barem jedan, dok hladna noć curi,
Sa svoje lađe u moju toplu sobu požuri.
Gusari nisu loši i moja ih duša voli,
Žao mi je da se i jedan od njih razboli.

Dok more talase valja osluškujem buru,
Plašim se da neki od njih ima temperaturu.
Neka barem jedan u moju sobu uskoči,
Dok me ne savlada san i sklopim oči.

OPET ŠKOLA

Opet škola! Kraj je toplog leta.
Ponovo se od nas mnogo ište.
Strah nas hvata, u očima seta,
Čim uđosmo u školsko dvorište.

Zdravo, školo! Gde sve nismo bili,
Ovako šašavi i vragolasti...
Vidimo, džaba su te krečili,
Nova će slova na tvoj zid pasti.

Leto beše bezbrižno i krasno,
To se sada tek može da shvati.
Zbogom, more, sad je sasvim kasno
Kad bi moglo odmah da se vrati.

Opet škola! Grudi nešto stisne,
Mislimo na more, to nam dušu leči
Pa poželimo da se odmah klisne
Majstor školu nek ponovo kreči.

SUSRET S INDIJANCIMA

Jahao sam ravnicom sasvim sam,
Kad iznenada začuh glasni tam-tam!

Uhvati me strašna jeza, obli znoj,
Zastade ođednom i dobri konj moj.

Pojavi se iza šume beli oblak dima,
A gde je dima tu ljudi i vatre ima.

Ugledah tamo ispred jednog vigvama,
Indijanska deca i stara skvo sama.

Kad primetiše mene i moga dorata,
Jurnuše mnoge strele, dode do rata.

Čim pomislim na to, sav se naježim
I od tad stalno od Indijanaca bežim.

SAMOĆA JEDNE ČINIJE VOĆA

Jednu je veliku činiju voća -
Krušaka, jabuka, banana...
Snašla vrlo teška samoća,
Čami na stolu već tri dana.

Rumenu jabuku prekrio prah.
Banana tužna lagano truli.
Krušku hvata panični strah,
Zar maleni za nas nisu čuli?

Niko ne zna šta da se čini,
Svi su plodovi postali tužni.
Propadaju redom vitamini,
A oni su za decu tako nužni.

Tu ne sme biti nikakve greške,
Plodovi su zreli, sočni i fini...
Da ne dođu neke bolesti teške,
Svima su neophodni vitamini.

Navalite zato složno na voće,
Jabuke, banane, žute kruške...
Jagode, trešnje, već ko šta hoće,
Za zdravlje, lepotu i mišiće muške.

HVALI MORE DRŽ SE KRAJA

Svako voli more, da se u njemu bućne,
Bistru vodu i plaveti beskraja
A mornari vole atmosfere kućne –
Hvali more, drž' se kraja.

More vole deca ko i morski vuci,
Srebrnaste kapi njegovog sjaja,
Mornari su ipak radije u luci –
Hvali more, drž' se kraja.

Dobar si plivač, voliš dubine,
Imaš hrabrost jednog Popaja,
Nemoj, ipak, plivati u daljine –
Hvali more, drž' se kraja.

Kad sa stene skačeš u duboku vodu,
A Ana te gleda, bodri, svuda graja,
Pomisli uvek na neku nezgodu –
Hvali more, drž' se kraja.

Nije važno da u svemu budeš dasa,
Pokazuješ mišiće, snagu zaveslaja,
Uplaši se ponekad velikog talasa –
Hvali more, drž' se kraja.

Ti taman pomisliš da si ribi sličan,
Da imaš veštinu i njena peraja,
Znaj da nisi ona i za sve vičan –
    Hvali more, drž' se kraja.

DON KIHOT OD MANČE

Romani mogu baš mnoge da zalude,
Od nemogućeg kao moguće da bude.
Evo, na primer, jedne priče baš proste
Stižu Don Kihot i Sančo Pansa u goste.

Skromni plemić iz zabitih provincija,
Krenuo hrabro u oslobađanje Španije.
Vitez latalica baš naravi fine –
Sav u svetu mašte i pustolovine.

I dok odlučno jaše besmrtnosti i slavi,
Žulja ga teški oklop i šlem na glavi.
Kočoperno jaše na leđima Rosinate
I liči u svemu na slavne komandante.

To je bilo i od njega samog jače,
Da jaše ko vitez i juri vetrenjače.
Hrabri Don Kihot junak od Manče
Odreda mesto džinova vetrenjače smâče.

A gle verni štitonoša Sančo Pansa bucnosti
Već bi od umora s magarca mogao pasti.
Čeka ih kod kuće verna Dulčineja iz Toboze,
Nasmejana s ručkom i sa čašom boze.

Tako u romanima svi ti pusti snovi,
Čine da od vetrenjača budu džinovi.
Čitajte romane trezveno i normalno,
Ne shvatajte sve što piše bukvalno.

ANA NEĆE DA SPAVA

PESMA ZA MILIČIN SPOMENAR

Milice, ja sam u tebe zaljubljen,
A nemam hrabrosti da ti to kažem.
Zato sam ovako smeten i izgubljen,
Ni pesmu ne smem da ti pokažem.

Baš je ta ljubav neko čudno stanje,
Neobjašnjivo i mnogo zagonetno,
Što me više osvaja, hrabrosti je manje,
U srcu čuči nešto lepo i pomalo setno.

Dok ti na vetru leprša crna kosa gusta,
I kao dva mala jezera svetlucaju oči,
Šumore kao talasi twoja rumena usta
I sa njih se zlatno slovo po slovo toči.

Ja kao pesnik za ljupku devojčicu Milicu
Svoju veliku tajnu u spomenar upisujem.
Pa ipak, ludo srce dečaka ima tremicu –
Zato oprosti, lepotice, što se ne potpisujem.

ANA NEĆE DA SPAVA

Ana dremucka i jako joj se spava,
Čas zatvori oči, čas joj klone glava.
Da ne promaknu svi ti kadrovi fini,
Šta radi sluga, a šta princeza čini.

A priča je obična na te-ve kanalu,
Sluga se zaljubio u princezu malu.
Tu su još kralj, kraljica i njihova svita,
A za ruku princeze kralj se pita.

Tu je i neki zadatak, ne baš mnogo lak,
Ne može ruku princeze da osvoji svak.
Sve se lepe priče tako završe na kraju,
Sa slugom i princezom u toplom zagrljaju.

I dok lepa Ana već uveliko spava,
Ne zna se da li priča počinje ili se završava.

NEKA ZARAZA TEŠKA

Otkud meni ova zaraza sada?
Ni grip ni neka bolest teška.
Ona izgleda baš ovakve napada,
U razredu kad se ona smeška.

Nastalo je neko bolesno stanje.
U glavi mi nešto stalno huči.
Ovo stanje ni više ni manje,
Ne da da se jede, spava i uči.

Recite, molim vas, ima li tome leka?
Kako da se boljka prevaziđe?
Napada li ona svakoga čoveka?
Naročito se pogorša kad ona nađe.

Otkud meni ova zaraza teška?
Šta naruši dečačku normalu?
Strefilo me zbog čarobnog smeška,
Zaljubih se u plavoovku malu.

PRVA LJUBAV

Prva je ljubav tako lepa i nestošna,
Lepršava ko Anina haljina i mašna.

Sa mnogo tajnih stidljivih pogleda
I njen čarobni osmeh sa usna od meda.

Prva je ljubav pomalo nevešta,
Ona je ono neobjasnjivo nešta.

Prvi put zaljubih se jednog trenutka,
U plavooku Anu, lepog Anutka.

Prva se ljubav teško zaboravlja i shvaća,
Al' kad bi mogla stalno da se vraća.

LEPA TETKA I MANOJLO

Tetka je dobra i lepa ko slika,
To nije još jedna obična fraza.
Tetka je za Manojla baš prilika,
Zbog lepote, a ne zbog miraza.

Tetku svi momci onako merkaju,
Dok se ulicom sa mnom šetka,
Ali svi su oni škrti, ništa ne daju...
A Manojlo! E za njega je moja tetka.

Manojlo je momčina, duša od lafa.
Jer, čim sednemo u letnju baštu,
Meni stiže sladoled, a teti kafa...
Ja po sladoledu, a oni u maštu.

Ja stalno imam jednu lepu misao,
I žarko želim da se to što pre zgodi.
Manojla i tetku odmah bih upisao,
Još jedan mali Manojlo da se rodi.

I, tako, čim moja glava nastranu zvirne
(Ne kaže se uludo da ljubav je slepa),
Manojlo lafčina tetku slučajno dirne,
Pa nije ni čudo, teta je tako lepa.

Ja imam tetku lepu i sasvim retku,
Zato joj Manojlo stalno donosi ruže.
Teta i Manojlo će se venčati na posletku
Kažu da za to ustvari ljubavi i služe.

STARA PISMA

Kose sede, pomalo već gluva,
U dubini škrinje žute, stare,
Baka još s velikom pažnjom čuva,
Dedina pisma, kao da su pare.

Izbledela hartija, reči i mastilo,
Rečenice pomalo nevešte...
Ona misli: Kako je to davno bilo!
Za nju ta slova zlatom blešte.

Skriven negde na dnu ormara,
Povezan vrpcem od zlata,
Mamin se svežanj pisama odmara
Koja joj je pisao moj tata.

I tetka čuva pisma od tetka,
Ona što još zanosno mirišu,
Behu topla, iskrena i retka,
Jer takva pisma teče pišu.

Sestra pisma ljubomorno krije
Na dva-tri tajna mesta.
Al s pismima više isto nije,
Taj lepi običaj negde nesta.

NEMA VIŠE TE ČAROLIJE LEPE -
Sa uzdahom kaže moja teta,
DA RUKOM NAPIŠU, MARKU ZALEPE
BEZ DUŠE SU PISMA SA INTERNETA.

HANA KAĆIPERKA IZ AUTOBUSA 65

Autobus sa Zvezdare, iz njene šume,
Da me stvarno zezne baš lepo ume.
Uvek ga dugo čekam, noću i po danu,
Da dođe i doveze kaćiperku Hanu.

Autobus ko zimski duboki san da spava,
Dok sunce žeže ili ruši košava.
Čekajući autobus i da se pojavi Hana
Čini mi se da prođe više od pola dana.

Trepere zvezde, kaplju minute teške,
Hana bi već stigla da je krenula peške.
Na stanici krišom jedna me mala merka
Al samo je jedna lepa Hana kaćiperka.

Autobus ipak stigne, kad krene da krene,
U njemu je Hana, al ne primećuje mene.
O kad bi htela da se sa mnom malo druži –
Autobus bi tad mogao i oko sveta da kruži.

MORSKI KONJIC

U plavoj morskoj dubini,
Gde kaplje svetle ko rubini,
Roneći jedna devojčica,
Srela je Morskog Konjica.

Pa iako jedno drugo nisu znali,
Uopšte se nisu ni malo prepali.

OPROSTITE, VI MORSKI KNEŽE,
SVE RIBICE OD MENE BEŽE.
KAKO TO DA STE VI OSTALI,
DA SE MENE NISTE PREPALI?

A Morski Konjic, uvaženi knez,
Napravi piruetu, vodeni vez,
Oko devojčice obiđe krug,
Ko dobro poznati stari drug.

Stiže i odgovor Morskog Konjica:
TI SI LEPA I HRABRA DEVOJIČICA.
AKO SE TI NE BOJIŠ TALASA,
ČEGA DA SE BOJI KNEZ DASA?

ODMAH SAM VIDEO U TVOM OKU,
DA IMAŠ SRCE I DUŠU DUBOKU.
NEMA KOD TEBE ŠTA DA ME PLAŠI,
TI I JA SMO KO ODUVEK NAŠI.

Pa iako jedno drugo nisu znali,
Uopšte se nisu nimalo prepali –
Samo su se oboje slatko nasmejali,
I zajedno morem brzo zaplivali.

DEDINA PRIČA ZA LAKU NOĆ

Deda nam čita priču
I priča baš lepo teče.
On želi da nas uspava,
A tek je počelo veče.

Svašta se u priči događa.
Lete zmajevi, strašne ale,
Deda čita i ništa ne haje,
A ale plaše nas male.

Deda bi malo mira od nas,
Da se ništa ne dešava.
Nama oči širom otvorene,
A umesto nas deda spava.

TRI PINGVINA,
TRI PUFNICE

DOBRI VUK

Vuk je odlučio
Da postane dobar
I zaposli se kod ovce
Kao vredni sober.

Čistio, spremao...
A ovca iako dama
Više je čistila i
Spremala sama.

Vuk ostaje vuk,
Opasna zverka,
Malo raducka –
Više ovcu merka.

Njemu je stalno
Bilo na umu,
Kako namamiti
Ovcu u šumu.

Ali ni ovca nije
Što je nekad bila,
Na vreme je –
Sobara otpustila!

TRI PINGVINA

Na Antarktiku, na južnom polu,
Tri mala pingvina pošla u školu.

Gegali se, tapkali, sporo gacali,
Smejali, gurkali, po snegu bacali.

U školi su ih svi redom pitali,
Zašto su zakasnili, kuda su skitali.

A ljupke i malene crno-bele pufnice,
Samo su stidljivo čutale ispred učiteljice.

Kroz prozor gledali vodu mirnu ko ulje
Po kojoj su padale krupne pahulje.

A oduvek je znano: pingvini sneg vole
Više od svega, čak i od škole.

MRAV I MRAVOJED

Bio jednom jedan mrav velik
Snažan i čvrst ko Baš-Čelik.
I taj dasa, mnogo strašni lik,
Lavovski rikne, tj. pusti urlik.

Dajem na znanje mravojedu,
Pismeno i u svakom pogledu
Da to nikako nije u redu,
Mravojedi mravce da jedu.

Vreme je da se jednom otkači,
Da sirote mrave večito ne tlači.
Od danas na znanje: ja sam jači
I pesnicom mravojeda potkači.

A mravojed ništa na to ne kaza,
Nit ciknu nit pusti avaza –
Gle velikog mrava, prstom pokaza
To kaza pa ga u slast smaza.

MIŠJI PROTEST

Miš je čvrsto odlučio
I pesnicima poručio:

Vi vitezovi oštra pera,
Šta vas stalno na to tera

Da svaki žvrljne i zapiše
Po koju pesmu i za miše?

Zato ova neobična gesta
U vidu mišjeg protesta:

Od danas ja nj. v. kućni miš
Ne želim ni slovca o tom viš'

Ne trošite više te vaše hartije
Poručujem u ime mišje bratije:

Kad bi moglo da se bira,
Mesto pesme miš bi sira.

Čemu silne reči prazne –
Da su bar sir, da se mazne.

MIŠ I MAČAK

Jedan je mali, mali, evo ovolicki miš
Grickao sve odreda: papir, sir, pliš...
Bio je mnogo vredan imao dobru volju,
Srećan što živi u kući a ne u polju.

Noću, dok su u kući svi čvrsto spavali,
Često su miš i mačak razgovarali:
IZAĐI VAN, MIŠONJA, IZ STARE FOTELJE
POSTOJE U KUĆI LEPŠE I MEKŠE POSTELJE.

A miš samo onako malko proviri iz rupe
I vidi: na stolu sir i druge đakonije skupe.
Zaseo mačak pa sve sam odreda krka
I maleni miš bi malo al ga od mačka frka.

IZAĐI, MIŠONJA, DARUJEM TI KOLUT SIRA,
IMA SLANINE I POSLASTICA DA SE BIRA.
ŠTA ĆEŠ U TOJ TAMNOJ RUPI I PRAŠINI,
KUŠAJ OVE ĐAKONIJE I OSETI MIRIS FINI.

HVALA TI, MAČORE, AL' OD KOLUTA SIRA
DRAŽA MI JE MOJA RUPA PUNA MIRA.
Ali čim mačak dremucne, miš napolje đipne,
Da i sam sir gricne, da ga makar malo pipne.

JEDNA JE OVCA UČILA SLOVCA

Jedna je ovca sa mnogo dara,
Odlučila da uči slova iz bukvara.

Po ceo bogovetni dan darovita ovca,
Listala je stranice i sricala slovca.

Gledao ovan kako mu se draga muči,
I od svih slova samo B-E nauči.

Bilo mu žao što je tako nevešta,
Pa otegnuto zableja – KOJEŠTA!

OSTAVI, DRAGA, TA SLOVA DALEKO,
TVOJE JE DA PASEŠ I DAJEŠ MLEKO.

PRIČA O MAČKU KOJI NIJE VOLEO DA SE PERE

Mačak s običnim imenom Cican,
Higijeni i kupanju nije baš vičan.

To i nije nešto mačkama slično,
Za našeg Cicana baš nedolično.

Noću s krova na mačke se dere,
Kiša ga mijе, al' krvne ne pere.

Februar teče uz veliku stud,
Mrzne Kazanova, al' ne menja čud.

Onako blatnjav, velika strava,
Hoće u kuću malo da odspava.

Mačore, rekoh, majka mu stara,
Tvoj naum nikom ne odgovara.

Beži, obesiće te za blatnjavi rep,
Bolje se peri i budi lep.

Mačak me pogleda, široko zevnu –
Mjauknu neka mačka, on levo sevnu.

KO ĆE MAČKU BRKE DA MAZNE

Bilo bi stvarno već i toga dosta,
Mačora u šupi nezvanog gosta.

Šepuri se oholo ko princ u zamku –
A mi se držimo rupe ko za slamku.

On misli za nas male mišonje:
Sve su to odreda plašljive pišonje.

Ako je mačor gospodar šupe,
I mi smo naše male rupe.

Dali bismo baš sve potpuno džaba
Da neko mačora dobro istaba.

Daćemo i sav sir ovoga sveta,
Nekome hrabrom da ga izdeveta.

Nisu ovo tek reči lažne i isprazne –
Tražimo nekoga da mu brke mazne.

Jer mačak bez svojih dugih brkova
Ne može ništa protiv miševa lopova.

KUĆE I BUVA

Velika zima. Ledena kiša tuče. Pokislo ulicom kući se vraća kuće. Strašan vетар kroz svaku rupu duva, šcućurena u šupi smrzla se buva. Dok kuće žuri u šupu što pre da kroči, prozebla buva uspeva u krzno da uskoči. Buve su oduvek mudrice vraške, potrošismo sve moguće šampone i praške, a kuće se još češka - unatraške. Svaka je buva neobično vešta, izvodi svaka čuda i koješta. Buve kao da imaju magična klešta s kojima se ti mali vražići stalno kače za mačke i pse mnogo jače. Kuće je nemoćno, stalno se češka, buva je uljez i stalno se smeška. Zima je duga, beskrajno se vuče, a svog stanara ne rešava se kuće. Džaba se češati, cvileti, lajati... kuće se pita dokle će ovo trajati. Ne ostaje nam ništa za ljubimce ljupke, samo prašci, kupanje i tople kupke. Pa i pored toga, moguće je i tako nešto, da se buva izmigolji i sakrije vešto.

MALA ČAJANKA

METVICA

Pre škole, gotovo u sami osvit,
S keksima miriše i čaj lekovit.

Uz dah toplog leta i cvrkut ptica,
Pospance budi zelena metvica.

Med' čajevima svakog momenta,
Najbolja je ona nana ili menta.

Dok zuje pčele i zrikavci zriču,
Ona kao da nam šapuće priču.

Priča je lepa, čudno bajkovita,
U vrtu metvica, zdrava lekovita.

Metvicu odreda svak rado piye,
Od nje nema tečnosti zdravije.

KAMILICA

Pogledaj livadu cvetne kamilice,
Nad kojom lete leptiri i pčelice.

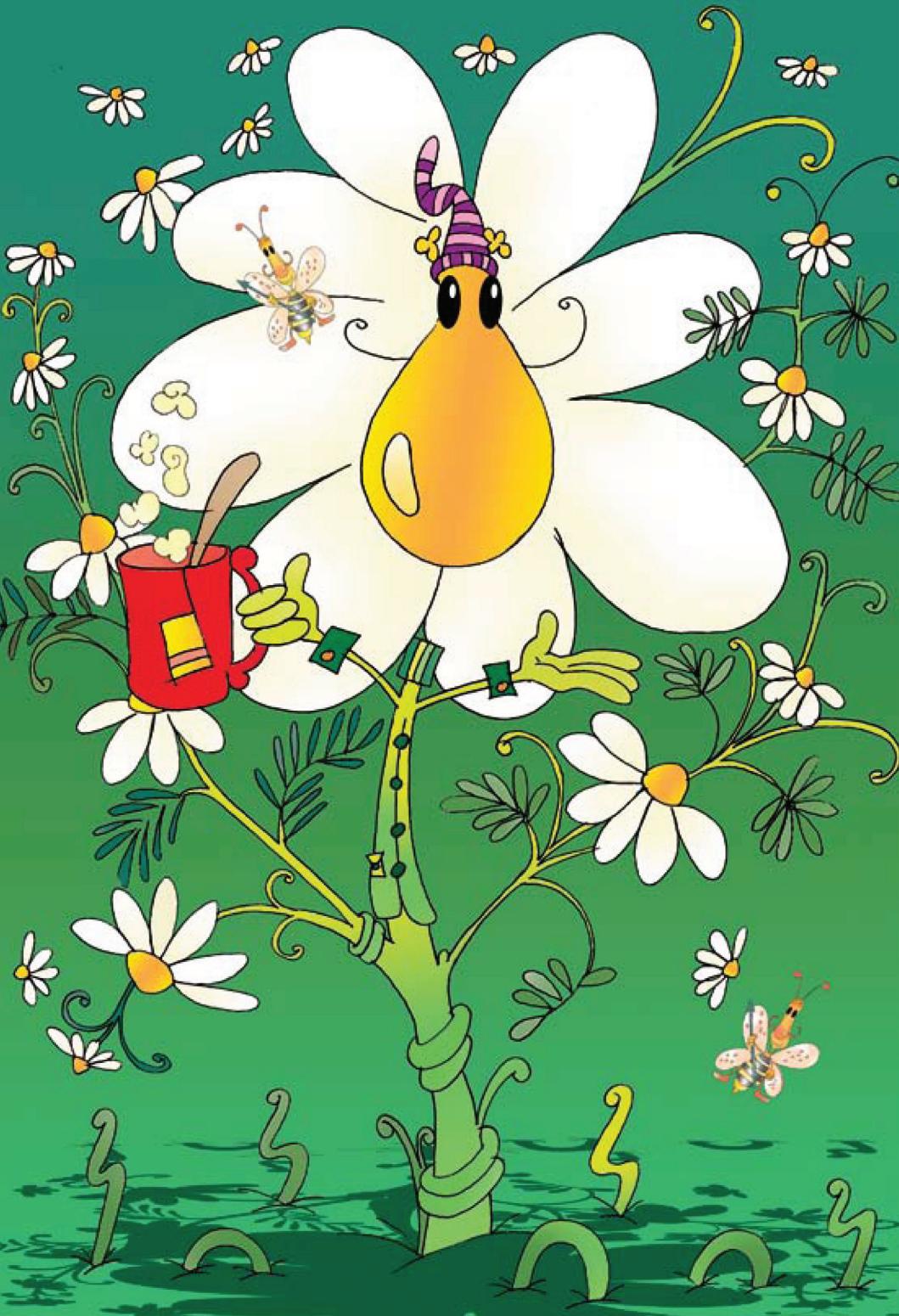
Lep je svaki smešak rumene glavice,
Zuj i romor buba dok sriču rečenice.

Veliko je nebo, sunce, daleke ptice,
A najveće su ipak te majušne krunice.

Dok cveta na livadi, cveta i u mojoj duši
Lekovita i pitka dok se ko čaj puši.

Kamilica je najbolji drug bolesnog čoveka,
Ko carica u svakoj kući стоји umesto leka.

Deda spadalo, dok mu nude toplu kamilicu,
Kaže: počastite Milicu, ja bih ipak šljivovicu.

LIPA

Jun

Kroz prozor s ulice
Opojni miris sipa,
Miluje nos i lice –
Mala lepotica lipa.

Jul

Paket s malo dara,
Za zimske šoljice čaja,
Uzimam od poštara...
Šalje: Majka iz zavičaja.

Oktobar

Miris iz kuhinje doleti,
Nos blago zagolica,
I sa setom podseti,
Na osmeh majčinog lica.

Novembar

Biti zdrav ko dren,
(To nisu samo reči)
Daju nam lipa i polen,
Njima se prehlada leči.

Decembar

Sneg zasipa krov i strehu,
U dan beo i tih
I kao u dalekom ehu –
Lipa ulazi u stih.

ZOVA

Baka je govorila:
Pamtite to zanavek,
Berite cvet zove
I čuvajte za lek.

Deca se zato rado
Leti na grane veru
I krupne cvetove
Zove za čaj beru.

Kad zabeli sneg
Baš zime svake,
Pijući topli čaj
Setimo se bake.

Ko da čujemo tada
Njen glas iz daleka,
A šoljica na stolu
I dobru baku čeka.

MAJČINA DUŠICA

Majčina dušica, prelepog li imena!
Timijan iz nekih naših krajeva,
Najbolji je lek za sva vremena,
Deci najdraži od svih čajeva.

Roj mudrih pčela s cvetne livade javlja:
Majčina dušica prepuna je zdravlja.
Uberite zato baš svaku njenu travku,
Pomoći će u ozdravljenju i oporavku.

Nju obožavaju i najmanje dete, baka i deda,
Majčina dušica je neponovljivo čista,
Ona bolestima ka nama ne da
Ko je piće taj od zdravlja blista.

Majčina dušica, dve lepe reči,
Ona je tako zdrava i poznata,
Piju je zdravi, a bolesne leči –
Majčina dušica vrednija od zlata.

MALA ČAJANKA

Pet je sati popodne
I kod nas kao kod Engleza,
Sedimo uz šoljice skupa
I pijemo čaj od sleza.

Kod komšije prekoputa,
Pijemo neki čaj reski.
Komšija kaže važno:
Najbolji je čaj kineski.

Čaj ovaj ili onaj,
To meni nije bitno,
Krenimo, mama, konačno
Kod Milice želim hitno.

Mala čajanka u pet,
Danas kod njihove kuće.
Ma nije meni do čaja,
Volim kad Mica cvrkuće.

ŽALFIJA, KADULJA...

Kad nas nešto i malo zaboli tek,
U grlu zgrebe ili počne da žulja,
Tu je ona ko spasonosni lek:
Čaj na stolu – mirisna kadulja.

S pustih kamenjara stabljike doletele,
Šta čovek može da poželi još više,
S cvetnih pašnjaka za vredne pčeles,
Da i u našoj kući ko čaj zamiriše.

Deca ne vole tablete, sirupe i ulja,
Mnogo su im draži razni čajevi.
Zato, deco, uzviknite: Živela Kadulja!
Da budete zdravi ko vatreni zmajevi.

PELEN, PELIN...

To baš i nije neka tekućina fina,
U bakinoj šoljici čaja od pelina.

Od čega li ga samo baka spravlja,
I govori da je to riznica zdravlja.

Ima li išta gorče na celom svetu,
Kako li je pčeli u pelinovom cvetu?

Izvini, bako, izvini i stoput oprosti,
Čaj od pelina pogadja me i u kosti.

Al postoji ipak jedna sumnja mala:
Da nije zdrav, baka mi ga ne bi dala.

DEDA TRAVAR ZDRAVKO DREN

Ova je priča pomalo uvrnuta,
O dedi koji proplanicima luta.

Dedi koji skuplja lekovite trave
Od kojih se dobri čajevi prave.
O jednom čudaku od travara,
Što još veća čudesna stvara.

Kad on neku livadu nacilja,
Biće i korpa lekovitog bilja.
Iako polako i sve teže korača,
Nema većeg vrača i sakupljača.

Kad dangubimo i prodajemo zjale,
Deda povede i nas mangupe male:
Neka sa mnom obilaze livade,
Tako će pomalo naučiti da rade.

Kadulja, nana, mirisna kamilica,
Naša je kuća lekovita tvornica.

Kad se umori, sedne na panjče
I iz džepa izvadi čokanjče.
Pa dva-tri puta gutljaj otpije
I kao da više umoran nije.

Berući bilje deda u taj tren
Postaje mladić Zdrav(ko) Dren.

BELEŠKA O PISCU

JOVICA ĐURĐIĆ rođen je 3. oktobra 1949. godine u Glogovici kod Dervente, današnja Republika Srpska. Diplomirao na Pedagoškom fakultetu u Rijeci.

Književne radove objavljivao u listovima i časopisima. Pojedini književni radovi su mu prevođeni na engleski, ruski, italijanski, poljski, češki, turski, slovački, bugarski, rumunski, slovenački, makedonski itd.

Objavljene knjige:

USNULA DEVOJKA, pesme, „Svjetlost”, Sarajevo, 1974.

LARISA, pesme, Riječko književno društvo, Rijeka, 1974.

LJUBIČASTO GORJE, pesme, „Svjetlost”, Sarajevo, 1976.

SANAK SKLOPIOČIĆ, priče za decu, „Otokar Keršovani”, Rijeka, 1983.

KAKO VOLIM ANU, pesme za decu, „Izdavački centar Rijeka”, Rijeka, 1983.

RUKE VEČERNJIH LJUBAVNIKA, pesme, „Izdavački centar Rijeka”, Rijeka, 1984.

LJUPKO TELO, pesme, „Partizanska knjiga”, Ljubljana, 1985.

KOŠUTA I LOPOČI, (The Roe and Water Lilies), dvojezično, pesme, „Vikend knjiga”, Beograd, 2000.

ISTRGNUTI RUKOPIS, pesme, „Interpress”, Beograd, 2004.

NJENE OČI MORE, pesme, bibliofilsko izdanje (21 primerak), Književni atelje „Art”, Malinska, 2004.

ŽIRAFA ŽERALDINA, pesme za decu, „Ars Poetica”, Beograd, 2005., drugo izdanje 2006.

SIMONINE OČI, priče za decu, prvo izdanje na cirilici ”Bookland”, Beograd, 2006., drugo na latinići ”Ars Poetica”, Beograd, 2006.

Nagrađivan na književnim konkursima. Zastupljen u antologijama i zbornicima. Dvostruki dobitnik nagrade „Drago Žerve”.

poezija@mac.com
www.jovicadjurdjic.com

S A D R Ž A J

Bogatstvo pesničkih tema /7

LJUPKE KAJSIJE

- Cvetni sneg / 13
- Ljupke kajsije /14
- Nebeske pčele /16
- Svake godine početkom proleća /18
- Lepo je biti kod kuće /19
- Lipe u Zmaj Jovinoj /20
- Kišobrani /22
- Kad jabuka zamiriše /24
- Sreća /26

DEDA ZA NAVIJANJE

- Baš je lako Deda Mrazu /29
- Deda i proleće /30
- Deda za navijanje /31
- Gusari /32
- Opet škola /35
- Susret s i Indijancima /36
- Samoća jedne činije voća /38
- Hvali more drž se kraja /39
- Don Kihot od Manče /42

ANA NEĆE DA SPAVA

- Pesma za Miličin spomenar / 47
- Ana neće da spava /48

Neka zaraza teška /50
Prva ljubav /51
Lepa tetka i Manojlo /52
Stara pisma /55
Hana kaćiperka iz autobusa 65 /57
Morski konjic /58
Dedina priča za laku noć /60

TRI PINGVINA, TRI PUFNICE

Dobri vuk /65
Tri pingvina /66
Mrav i mravojed /68
Mišji protest /69
Miš i mačak /70
Jedna je ovca učila slovca /72
Priča o mačku koji nije voleo da se pere /74
Ko će mačku brke da mazne /76
Kuče i buva /78

MALA ČAJANKA

Metvica /81
Kamilica /82
Lipa /84
Zova /87
Majčina dušica /88
Mala čajanka /89
Žalfija, kadulja /90
Pelen, pelin /92
Deda travar Zdravko Dren /94

Beleška o piscu /97

Jovica Đurđić
LEPO JE BITI KOD KUĆE

*

Biblioteka DEČJE OČI
Drugo izdanje, 2008.godina

*

Izdavač
Ars Poetica
Beograd, Mite Rakića 12
poezija@mac.com

*

Za izdavača
Nebojša Narić

*

Urednik
Ranko Pavlović

*

Naslovna strana i ilustracije
Zvonimir Zvone Kendjel

*

Likovni i grafički urednik
Mirko Mrkić Ostroški

*

Lektura i korektura
Dr Sreto Tanasić

*

Kompjuterska priprema
Siniša Narić

*

Tiraž
1000 primeraka

*

Beograd
2008.

*

ISBN 86-7822-002-3

*

Štampa

Interpress 1847, Beograd

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821 . 163 . 41 -93 -1

ЂУРЂИЋ, Јовица, 1949-

Lepo je biti kod kuće / Jovica Đurđić ;
ilustracije Zvonimir Zvone Kendjel . - 2 . izd.
- Beograd : Ars Poetica, 2008 (Beograd :
Interpress 1847) . - 100 str. : ilustr. ; 21
cm. - (Biblioteka Dečije oči ; knj. 2)

Tiraž 1.000 . - Str . 7-10: Bogatstvo pesničkih
tema / Slobodan Stanišić. - Beleška o piscu:
str. 97-98.

ISBN 978 -86-7822-003-6